

melig gjennemgribende Forandringer. Jeg har nærmest begjæret Ordet for at give et lille Bidrag til den Oplysning, at Loven bliver anvendt forskjellig paa de forskjellige Steder. Det er ganske rigtigt, at dette er Tilfældet, men det er ikke Lovens Skyld fuldt ud; man kan ikke faa alle administrative Embeds- og Bestillingsmænd eller Forretningsmænd til at opfatte et Lovbud paa en og samme Maade. Naar f. Ex. den ærede Forespørger har talt om ugifte Fruentimmer eller Piger, hvad de nu skulle kaldes, som ernære sig enten ved at væve eller ved at sy, og for hvis Skyld det Vævningshus eller den Bygning, hvori de bo, helt og holdent opføres til Bygningsafgift, endskjøndt de kun have et lille indskrænket Rum til deres Raadighed, saa tror jeg nok, at den ærede Taler kan have Ret; men saavidt jeg har kunnet erfare, beror det nærmest paa, at de søge Cierens eller Brugeren's Bord og ikke holde egen Dug og Diss. Dersom de derimod leie et lille Bærelse, hvor de sidde og sy eller væve og spise deres Mad ved eget Bord, og deres Behovsleilighed ikke kan vurderes til 200 Rd., saa ere de fri for Bygningsafgift. Dette har været det Almindelige hos os, men da beror Sagen jo paa et Skjøn, og det kommer an paa en mer eller mindre human Administration; dernæst er det ogsaa et Skjøn, hvorvidt den Forretning, der drives, kan siges at udgjøre en større eller mindre Kvotabel af det hele Næringsbrug, der drives i Stedet. Dersom der f. Ex. sidder en Pige og syer eller væver i en Gaard, saa er den Indtægt, hun kan have deraf, helt forsvindende imod Indtægten af Gaardens Drift. Dette har Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Sidder hun derimod i et lille Hus og har megen Søgning, saa er det meget muligt, at hendes Indtægt ved Væven eller Syning er den største Indtægt, den kommer til Huset, og man vil da komme til et andet Resultat. Man kan saaledes ikke afgjort sige, at der er Feil eller ikke Feil, men Afgjørelsen er, naar det skal overlades til Skjøn, afhængigt af de forskjellige Autoriteters mer eller mindre humane Opfattelse. Om det nu er muligt ved en ny Lov at komme til et Resultat, hvor man ikke behøver at tage et Skjøn med,

det veed jeg ikke. Smidlertid vil jeg sige, at ligesaavist som jeg giver den ærede Forespørger for en stor Del Ret, saa er der Et, som jeg vil lægge ham og mig selv paasinde, og det er, at naar man skal betale Skat til Staten, det være nu gennem Bygningsafgift ved en eller anden Forretning eller gennem Betaling for et Stykke Stempelpapir eller gennem Tolbafgifter eller derved, at man angiver sin Indtægt at være saa og saa stor, saa kan man ikke negte, at dersom Staten ikke tager lidt fast paa Folk i mange Tilfælde, faar den ikke, hvad den skal have. Det er sandt, hvad der er sagt, jeg tror gjentagne Gange, i ethvert Fald er det sagt af en tidligere Finansminister, at Statskassen er det ulykkeligste Bæsen af Alle; thi hvor der er Feilighed til at prutte den Noget af, der er man ikke skaansom og ømmet sig ikke derved. Men kan være den flinkeste og braveste Mand af Verden, der ikke vil unddrage sig for at betale den sidste Skilling til en privat Mand, og den Samme kan ikke engang komme under Veir med, at det er Uret, naar han unddrager sig at betale det, som dog hans egen Svølske tilfuger ham, at det er pligtmæssigt at betale. Han unddrager sig alligevel (Berg: Det er for strengt). Det er ikke for strengt, som det ærede Medlem her foran siger; min Livserfaring har vist mig det i saa mangfoldige Tilfælde. Kan man derimod træffe en Afgjørelse, der er saa bestemt, at der slet ikke kan være Tale om noget Skjøn, saa er det en anden Sag; men jeg tror ikke, at dette vil være muligt, medmindre man vilde paalægge alle Bygninger paa Landet Bygningsafgift; dette vilde forandre Sagen, men jeg tror ikke, at det vil gaa, og jeg tror ogsaa, at det vilde være uretfærdigt. Det ærede Medlem har sagt, at der var mange Steder, hvor der skulde betales Bygningsafgift, men hvor den ikke blev betalt, og dette var mindre korrekt. Ja, ganske vist, jeg kjender ogsaa saadanne Tilfælde. Det er ogsaa mindre korrekt, at det i visse Jurisdiktioner er langt vanskeliggere at faa Dybefnægtene fat end i andre Jurisdiktioner; men det er alligevel Tilfældet, at Dybefnægtene i nogle Jurisdiktioner gaa imellem os, uden at man kan faa fat paa dem, og hvorfor er det?